

Pieter

door Hans Rowaan

PIETER

PIETER

DOOR

HANS ROWAAN

Met illustraties van Huib de Ru

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoog uit de wolken, boven de grote, wijde stad, stroomt de regen omlaag. Het water drupt en druipt uit de lucht. Over de dakpannen glijdt het de goot in, waar het met murmelgeluidjes naar de regenpijp vloeit. Daarin schiet het naar beneden, spëtterend, héél hard.
— Pieter! Opstaan!!

Is het moeder, die daar roept?

Maar Pieter is al lang uit bed!

Hij kijkt naar de regen. Hij staat boven op een lege kist. Zo kan hij met zijn hoofd uit het zolderraampje komen en uitzien over de stad. Als hij op zijn tenen gaat staan, kan hij in zijn eigen straat de lantaarnpalen tellen.

Pieter voelt in zijn zak naar een lucifershoutje. De lucifers met afgebrande kop mag hij van moeder hebben. Hè! Heeft hij er nu niet meer? Hij zoekt nog eens goed, met zijn vingers graaiend in allebei zijn broekzakken tegelijk. Ja tòch. Kijk, het is maar een klein stukje en de helft ervan is zwartgebrand, maar dat hindert niet.

Pieter legt het houtje in het holletje van een dakpan, vlàk bij het raam. En als hij de lucifer loslaat, dan neemt het regenwater hem mee naar beneden, de goot in, hup, hup, hup! van de ene dakpan op de andere. Nu is die lucifer net een stuk hout in een bergbeekje, dat rroetsj! naar een grote rivier stroomt.

— Pieter!! Pieter dan toch!! Waar zit je!?

— Ja mam! Ik kom!! roept Pieter terug. Maar hij trekt er een lelijk gezicht bij. Niet om moeder, hoor, maar om die vervelende school! Daarvoor moet hij op tijd opstaan, op tijd eten, op tijd de deur uit. En dat vindt Pieter soms heel naar, ècht! Dan heeft hij daar eventjes een hekel aan, net zoals nu.

Nog even kijkt hij naar buiten. Hij tuurt over de natte daken heen in de verte. Maar er valt zóveel regen, dat hij de bomen niet zien kan. Toch weet hij, dat ze er zijn, daarginds, vlak bij de stad. Daar begint het bos. En weet je, dáár zou Pieter het liefst heen willen. Als het mooi weer is, natuurlijk. Dáár wil hij heen en niet naar school.

— Pieter!!! Je komt te laat!!!

Oei! Nou is moeder boos!

— Ik kom al! roept Pieter en hij valt bijna van de kist af. Gauw steekt hij nog zijn tong uit tegen de regen. Aboe! wat een weer.

Met een bons springt hij op de grond. Straks moet hij vast zijn cape aan, dat náre, vervélende ding. Bah! En het helpt toch niet of hij erover moppert tegen moeder, want dan zegt ze: — Trek hem maar aan, Pieter! Hij houdt je droog en daar heb ik hem voor gekocht! Maar die Gert van de bakker, die roept hem altijd na: — Pieter heeft een jurk aan! Pieter heeft een jurk aan! En dáár komt het door, zie je, dáárom wilde Pieter wel, dat hij die cape niet eens had.

Pieter loopt de zoldertrap af, langzaam. En dan . . . dan staat hij stil. Hij denkt opeens: ik doe voortaan niet vervelend meer om de cape. Laat Gert maar roepen en schreeuwen. Hij durft me toch niks te doen. En . . . en dan kijkt mam ook niet zo verdrietig. Want anders is

het net of hij op school de hele morgen haar ogen ziet, die hem aankijken.

Mam! Hij heeft toch eigenlijk een reuzemoeder! Pieter rent de trap af. Hij holt naar moeder toe en slaat zijn armen om haar heen.

— Zo dromer! zegt ze. Haar stem is nog een beetje boos. — Stond je weer regendruppels te tellen?

Pieters hoofd schudt hard van nee. En dan vraagt hij zo maar: — Mam, wanneer is het vakantie?

— Rare Pieter, zegt moeder. Nu moet ze toch lachen.

— Dat heb je de laatste tijd al zó vaak gevraagd! Dat weet je toch langzamerhand wel? Over zes weken!

— Gaan we dan weer kamperen, mam, in het bos?

— Misschien Pieter, dat weet ik nog niet.

Ze pakt zijn hoofd tussen haar handen en kijkt Pieter aan. — Maar zal mijn dromer nu eerst eens aan school denken en niet alleen maar aan de vakantie?

Pieter knikt. Even kan hij niet goed praten. Dat is wel eens meer als hij heel erg blij is. Dan doet zijn keel een beetje raar. Misschien . . . o, misschien kamperen . . .!

Als hij na het ontbijt naar school gaat, zonder te mopperen over de cape, kijkt moeder hem na.

— Die Pieter, zegt ze zacht. — Die Pieter . . .

Erg mooi is hij niet, de school. Hij is oud en heel hoog. Zó hoog, dat je bijna achterovervalt als je naar het dak wilt kijken. Pieter doet dat wel eens. Niet achterovervallen natuurlijk, maar naar boven kijken, naar dat hoge dak. Dan gaat hij met zijn rug tegen een hekpaal-

tje staan van een groot, deftig huis aan de overkant. En dan buigt hij zijn hoofd achterover, heel ver. Zo kan hij het dak zien. En als het regent, nou, dan is het ook leuk om zo te gaan staan. Dan doe je je ogen dicht en je mond open en je wacht tot de regendruppels erin vallen.

Maar vanmorgen heeft Pieter daar geen tijd voor. Hij loopt vlug, want het is laat. De regen valt maar door en de plassen zijn overal. Pieter loopt te kijken naar het water, dat langs de stoepranden hard naar de putten stroomt. En hij droomt alweer van de vakantie . . . Nog zes weken en dan . . .!

Maar zes weken is nog een héle tijd! En wachten, o, wachten is zó moeilijk!

— Pieter! Pieter!! Hoi, die Pieter!!!

Dat is Gert van de bakker. Die zal nu wel weer meteen gaan zeuren over de cape. Pieter wordt er al kriebelig van. Dat nare ding ook!

Maar nee, Gert heeft nu iets veel mooiers ontdekt.

— Kom es kijken, jô! Daarginds is een put verstopt! Helemaal dicht zit-ie. En nou staat er een plas, jô, een plàs . . .! Bijna zo breed als de straat! Kom dan, Pieter, kom dan kijken!

Ha ja! Dat is prachtig! Een straat vol water! Pieter holt met Gert mee.

— Kijk! Dáár!! schreeuwt Gert.

— Já!! juicht Pieter. Hij rent erop af.

Wat een plas! Het lijkt wel een . . . een meer! Alleen op de stoep kun je nog lopen, op een smal randje vlak langs de huizen.

Oei! Kijk daar eens! Dáár!! Daar stroomt het water een kelder in! Er staat een meneer achter het venster te

kijken met een boos gezicht. Hij roept iets tegen iemand bij hem in de kamer. En dan kijkt hij weer naar buiten, naar het water dat naar binnen loopt. Kwaad wijst hij op Gert en Pieter en op nog andere kinderen, die dansen en springen van plezier om dit waterfeest.

Hij zegt vast: — Kijk eens, wat een lelijkerds! Die vinden het leuk, dat onze kelder volloopt!

Maar dat is niet waar. Dat is hélemaal niet waar! De jongens hebben alleen maar schik om die grote plassen en, nou ja, het is toch ook wel een beetje spannend om te zien hoe het water dat huis instroomt . . .

Pieter is zo druk met zijn laarzen aan het stappen door de plassen, dat hij helemaal niet gemerkt heeft, dat de anderen al lang naar school zijn gegaan. Gert is ook weg, ontdekt hij ineens. Waarom heeft die hem nu niet gewaarschuwd? Vlug stapt hij naar de droge kant van de straat, zó vlug, dat hij een golf water in zijn ene laars krijgt. Nou is zijn voet nat, kletsnat!

Hij rent naar school. Nog net ziet hij een paar kinderen naar binnen gaan, door de grote, groene deuren. Gauw! Er achteraan! In de gang hangt hij zijn cape aan de kapstok. Hé, hij vindt het altijd een beetje griezelig om alleen te zijn in deze gang. Hier klinken je stappen zo . . . zo geheimzinnig. Het geluid komt helemaal van boven terug, uit de hoge, hoge gang met dat rare, ronde plafond.

De klasdeur staat nog open. Gelukkig. Juist komt de juffrouw eraan om hem dicht te doen. Pieter kan er nog net doorglippen.

— Zo, laatkomer! zegt de juffrouw streng.

Hij schuift, rroetsj! in zijn bank. Meteen doet hij zijn armen over elkaar, nog hijgend van het harde lopen. Hij houdt zijn hoofd recht, maar uit zijn ooghoeken ziet hij de juffrouw, die naar voren loopt. Ze kijkt naar hem! Oei!! Maar . . . maar het is nèt of ze niet ècht boos kijkt, of ze stilletjes lacht . . . niet met haar hele gezicht, nee, alleen met haar ogen. En haar mond doet

een beetje trekkerig, alsof die ook lachen wil. Ja, de juffrouw doet wel eens streng als ze het niet zo erg meent. Maar soms! Nou, soms is ze ècht boos. Dan hebben de kinderen het ook verdiend. Maar de juffrouw houdt van hen, van allemaal. Dat kun je zo maar zien als ze naar hen kijkt.

Pieters hekel aan de school is nu weer helemaal over. En het wordt een fijne morgen. Nòg fijner dan anders. Weet je waarom? Omdat de juffrouw vertellen gaat. Pràchtig kan ze dat! Zó mooi, dat je verder alles vergeet. Dan vergeet je, dat de school eigenlijk maar oud is en lelijk en dat het zo somber is buiten. Je vergeet, dat de regen uit de lucht stroomt en dat de lampen in de klas aan moeten, omdat het zo donker is.

De juffrouw vertelt. En de kinderen luisteren, Pieter ook. Het is net of de zon in de klas gaat schijnen, omdat die ook schijnt in het verhaal. De juffrouw vertelt over een woud. Een woud, dat is een heel groot bos, weet Pieter.

En terwijl ze vertelt, is het of Pieter zelf in het bos is. Er stroomt een beekje, de varens groeien aan de kanten. De bomen staan hoog, heel hoog in de wind te wuiven. Het is of de wind spreekt met de bladeren en of de blaadjes weer een verhaal vertellen aan de wind. En als je daar goed naar luistert, dan is dat hetzelfde verhaal, dat de juffrouw nu in de klas vertelt.

Pieter moet opeens denken aan het bos, waar hij vorig jaar gekampeerd heeft in de vakantie, met vader en moeder. Daar was het ook zo mooi, zo stil, net als in het verhaal. Daar heeft hij op zijn rug gelegen in het gras, naast de tent en daar waren verder alleen de wind en de bomen en de vogels.

Het verhaal is uit.

Pieter zucht. De juffrouw hoort het.

— Vonden jullie het mooi? Ze vraagt het aan allemaal. Maar Pieter weet zeker, dat ze naar hem kijkt.

— Já!! roepen de kinderen.

Pieter knikt alleen maar. Ja, het was prachtig en de juffrouw ziet hem zo vriendelijk aan. Hij zou wel altijd naar haar willen kijken.

Als de school uitgaat, regent het niet meer. Al lang niet meer. Pieter heeft er niets van gemerkt, dat de zon ècht is gaan schijnen. Maar dat komt misschien, omdat ook in het verhaal de zon al scheen. Hij vouwt zijn cape op en legt die over zijn schouder. Dat doen grote mannen soms ook met hun regenjas, weet hij.

Even gaat Pieter nog kijken naar die verstopte put in de andere straat. Er is daar een lawaai!! Als hij de hoek omslaat, ziet hij het al: er staat een grote auto van de gemeente, die de put leegzuigt. Twee mannen met lange baggerlaarzen aan zijn erbij. De auto ronkt en de mannen duwen de dikke, stijve slang de put in.

Jongens, wat een buitenkansje! Dit kunnen ze nog nèt meemaken! Maar die auto is een slobberaar, hoor. De plas wordt al gauw kleiner en nòg kleiner en de put raakt leeg. Dan trekken de sterke mannen de slang eruit en leggen die weer op zijn plaats. Bèng!! Ze klappen het putdeksel dicht en ze stappen in.

Vvrrroemm!! Wèg rijdt de auto. De spetters van een

paar kleine plassen vliegen rond! A bäh! Pieter krijgt een klodder precies op zijn neus!

— Kijk, die Pieter! lachen de kinderen. — Kijk, die Pieter!

En dan lacht Pieter ook maar. Met zijn mouw veegt hij het vuil weg. Maar hij schrikt als hij de vlek ziet, die er

nu op zijn bloes gekomen is. O, wat zal mam daarvan zeggen?! Dommerd, die hij is!

Ja, mam is boos als hij thuiskomt. Ze moppert.

— Dòmme jongen! Nu moet ik maar weer proberen, die vlek uit je bloes te krijgen!

Pieter kijkt beteuterd. Hij zegt niets. Wat móet hij ook zeggen? Mam heeft gelijk, dat weet hij. Ze ziet zijn sip gezicht als hij haar even aankijkt. En dan is ze al gauw niet boos meer. Ze trekt hem naar zich toe en weer zegt mam:

— Dòmme jongen! Maar nu klinkt het anders dan daarstraks, héél anders, zo zacht . . .

Pieter slaat zijn armen om haar hals.

— Mam . . .!

Meer zegt hij niet. Maar moeder begrijpt hem zo ook wel.

Het blijft mooi weer. Dagenlang. De zon maakt alles droog en heet en stoffig. Het is erg warm op straat. Als je een ijzeren hek aanraakt, doet het een beetje pijn aan je vingers, zó heet is dat!

Pieter moet maar steeds denken aan dat prachtige verhaal van de juffrouw over het bos. En dan denkt hij weer: vakantie! Kamperen! O, dat hij ook nog zo lang wachten moet. Ja maar . . . als ze nu eens niet gaan . . .? Wat dan? Mam heeft gezegd: — Misschien . . . O, maar haar ogen waren zo . . . zo ondeugend, toen ze dat zei! Vorig jaar, toen was het zo fijn! 's Morgens vroeg werd hij wakker van de vogels. Die begonnen al te fluiten

zodra de zon opkwam. Eerst lag Pieter er dan een poosje naar te luisteren. Maar het duurde niet lang of hij stak zijn hoofd buiten de tent. Hij wilde zien, waar al die diertjes waren. In de stad zijn niet zoveel vogels. Wel in de parken. Maar op straat, daar zijn bijna alleen de mussen.

Pieter zucht. Wachten duurt zo lang!

Het is middag nu en Pieter moet weer naar school. Hè, als hij nu eens niet daarheen hoefde. Stel je voor! Als hij nu eens gewoon door kon lopen, de stad uit, naar buiten. O, hij weet best, waar hij langs moet gaan. Ginds, waar de tramrails liggen, daar moet hij dan heen.

Pff! Wat is het warm, glóeiend! De zon brandt op Pieters hoofd. Nee, de zon stéékt. En als de zon steekt, zegt grootvader altijd: — Het zonnetje gaat water halen. Daar bedoelt hij dan mee, dat het gauw regenen gaat. En dat komt ook altijd uit. Oude mensen weten veel over het weer, zie je.

Regen . . . regen is lekker koel.

Pieter wordt een beetje naar van de warmte, zo raar in zijn hoofd. Hè, als het nou eens zo maar ging regenen! Maar . . . in het bos, in het bos is het ook vast fijn.

Zou hij . . .

Pieter droomt over het bos, hij loopt op straat te dromen. Hij vergeet alles, alles om zich heen. Hij vergeet de school, hij vergeet zijn vriendjes. Hij hoort niet eens,

dat Gert hem roept in de verte: — Pieter! Pieter!! Het is tijd!! Pieter!!!

Pieter loopt door. Hij loopt maar.

Kijk, daar zijn de tramrails al. Hier moet je heel goed uitkijken, want er schieten soms zo maar auto's uit de zijstraten. En veel fietsers zijn hier en bromfietsers! Oei, oei, wat een brommers! Zeker allemaal mensen die naar hun werk gaan.

Pieter droomt, die Pieter. Hij loopt op stráát te dromen. De school is hij al lang voorbij. Hij loopt maar door. Hij denkt alleen maar aan het bos. Domme Pieter . . .

Een grote, dikke politieagent ziet hem gaan. Die denkt: Die jongen is vast te laat voor school, daarom loopt hij zeker zo vlug. De agent lacht er een beetje om, de olijkerd. Pff!! Hij tilt even zijn pet een eindje op en wrijft met een zakdoek over zijn voorhoofd. Hij heeft het ook zo warm. Pff!! En hij kijkt alweer naar het verkeer. Hij denkt al niet meer aan die kleine jongen. Maar als hij geweten had wat die domme Pieter ging doen . . .!

Maar hij weet het niet. Hij heeft het warm. Pff!!!

En Pieter loopt verder.

Zie je wel, hier houden de tramrails op. Maar de weg, die heel breed is, gaat door. De huizen staan nu niet meer zo dicht bij elkaar, maar ze zijn wel erg mooi en groot. En wat liggen er een prachtige tuinen omheen! Er staan hier ook bomen langs de weg, heel grote, heel hoge bomen. Die geven wel lekker schaduw. Maar toch loopt Pieter verder, want in het bos is het nòg fijner, nog véél fijner!

Nu komt er een heel groot, open veld langs de weg. Dat

moet Pieter eerst nog voorbij. Hier staan geen huizen en geen bomen. Hier is niets. Alleen maar wat gras en een beetje heide. Maar daarginds, kijk, daarginds! Dáár begint het bos! Hij is er een paar keer geweest met vader en moeder. Dan gingen ze er wandelen. Niet zo vaak, hoor! Want grote mensen moeten veel werken, ook als de kinderen vrij zijn van school.

Pieter heeft het zó warm, zó heet! Het nare gevoel in zijn hoofd begint weer. Maar hij is er nu bijna. Even nog.

Kijk, op dit paadje hebben ze wel eens samen gelopen. Zal hij hier het bos binnengaan of verderop, want daar is ook een pad, breder dan dit. Pieter denkt niet lang na. Hij ziet het gras, de struiken, de bomen . . . en hij stapt het paadje in. Eerst zakt hij steeds een eindje weg in het mulle zand. Maar al gauw wordt de grond wat steviger.

Pieter loopt en Pieter droomt. Die Pieter.

Hier is hij al onder de bomen van het bos. Die zijn zo hoog! Nóg hoger dan de gang op school. Maar daar denkt Pieter niet aan. Pieter geniet. Hij ziet om zich heen en hij luistert.

Kijk! Kijk daar! Een heel klein vogeltje! Het zit tegen een dikke boomstam aangedrukt, wat grappig! Dat is een boomklevertje, weet Pieter ineens weer. Dat heeft vader hem eens verteld. Hé, waar is dat beestje nu?

Weg is het! O nee! Daar komt het weer te voorschijn van achter de boom. Wat een leuk diertje toch!

Pieter loopt verder. Er staan mooie bloempjes aan de kant. Daar, tussen het gras. Het gras is hoog en de bloempjes zijn klein. Maar prachtig zijn ze, geel met een beetje wit. Pieter weet niet hoe ze heten. Ineens gaat hij hollen. Hij ziet een eekhoorntje! Een

eekhoorntje! In die grote denneboom, daar, een eindje naast het pad! Hij wringt zich tussen de struiken door, hijgend komt hij bij de boom aan. Bijna is hij daarnet gevallen, die dennenaalden op de grond zijn ook zo glad.

Waar is het eekhoorntje gebleven? Pieter loopt om de

boom heen. Zou het ondertussen weggeglippt zijn? . . . Nee, toch niet! Dáár, helemaal bovenaan, op een dikke, bruine tak, daar zit het beestje. Zijn velletje glanst in de zon. De eekhoorn houdt iets vast tussen zijn voorpootjes, waaraan hij gezellig zit te knabbelen. Af en toe laat hij iets vallen, kleine, bruine vliesjes, die naar beneden dwarrelen.

Pieters nek wordt stijf van het omhoogkijken, net als bij het kijken naar het dak van de school. Weet je wat? Hij gaat op zijn rug liggen, onder de boom. Er is een plekje met een heleboel kussentjes mos. Lekker zacht is dat.

Het is stil hier.

Stil? Welnee. Uit de verte komen de geluiden van auto's op de grote weg. Soms wordt er hard getoeterd. Maar ook in het bos zelf is geluid. Van de bomen, die ruisen in de wind, en van neervallende, oude denne-naalden, die met een tikje op de struiken ritselen en dan op de grond.

Heel ver is het gerommel van een trein.

Een grote bromvlieg zoemt even om Pieters hoofd en vlakbij sjipt een krekkel.

Pieter ligt er stilletjes naar te luisteren. Hij wordt er soeziger van en hij denkt nergens meer aan. Ook niet aan school, waar de andere kinderen in hun banken zitten te luisteren naar de juffrouw. Pieters plaatsje in de klas is leeg. Pieter ligt hier in het bos en er is niemand, niemand die dat weet.

Er loopt een mier over Pieters hand. Hij voelt het niet. Het eekhoortje is niet meer alleen. Er is nòg zo'n dier-tje bijgekomen en samen maken ze nu een beetje ruzie. Zo grappig!

Pieter ziet het niet. Pieter hoort het niet.

Pieter slaapt.

Ja, Pieter slaapt. Heel rustig ligt hij op de grond, op het mos. Hij merkt niets meer van wat er allemaal gebeurt.

Er komt een haasje aan wat sprietjes knabbelen.

Pieter slaapt door.

Een hele zwerm grote vogels blijft een poos in de buurt zitten. Die beesten kwetteren van je welste!

Pieter merkt het niet. \

Er gebeurt van alles en nog wat en de middag gaat langzaam voorbij. De zon schijnt lang zo fel niet meer, die is aan het dalen. Ver weg, in de stad, gaan de scholen uit. Pieter weet er niets van, helemaal niets. Hij slaapt maar, in het bos. Het bos, waarnaar hij zo heeft verlangd, zo erg, dat hij alles, alles vergat en maar liep en liep tot hij er was. Domme Pieter!

Moeder heeft al een paar keer uitgekeken van achter het raam. Waar blijft die Pieter toch? Anders komt hij altijd direct uit school naar huis. Dat heeft ze met hem afgesproken, lang geleden al. En dan mag hij daarna weer buiten spelen. Maar nu is Pieter nog helemaal niet thuis geweest en het is al vijf uur!

Moeder is boos. Straks zal ze op hem brommen! Nou, reken maar! Die lelijke aap van een jongen! Hij weet toch, dat hij eerst moet thuiskomen?!

Het wordt nòg later. En moeder wordt nòg bozer.

Nou, ze zal maar vast voor het eten gaan zorgen. Straks komt vader thuis en dan zal die rekel ook wel komen opdagen, omdat hij honger krijgt.

Kwaad zet ze het mes in het brood en ze snijdt of het brood de schuld heeft. Rang! Alweer een snee. Rang! Nog een! Rang! Au!! Ze gooit het mes neer! Haar vinger bloedt. Ze heeft zich gesneden.

— Die Pieter ook! moppert ze. — Die lelijke Pieter!! Ze kan niet opschieten. Telkens weer loopt ze naar het raam om te kijken of ze hem ergens ziet.

Als vader thuiskomt, is de tafel nog niet eens gedekt.

— Heb jij Pieter soms gezien? vraagt moeder.

— Ik? Welnee! Is hij dan nog niet thuis?

Nu gaat moeder ook al boos doen tegen vader:

— Nee! zegt ze kwaad. — Dat zie je toch!

— Maar . . .

Vader begrijpt er niets van. Stomverbaasd ziet hij haar aan.

— Wat is er dan met Pieter? vraagt hij. — Is hij dan nog helemaal niet thuis geweest uit school?

Moeder schudt het hoofd.

— Nee.

O, nu begrijpt vader, waarom ze zo kribbig doet en zo kwaad. Mam is ongerust, heel ongerust. Ze snapt niet, waar die Pieter blijft en ze wordt er zenuwachtig van. Die Pieter, denkt vader. Maar anders is hij toch echt bijna altijd gauw thuis. Natuurlijk, hij is ook wel eens een keer wat langer weggebleven als hij met een vriendje aan het spelen was en dan alles vergat. Want zo is Pieter. Hij kan zo maar alles om zich heen vergeten, die dromer. Maar hij is tòch nog nooit zó lang weggebleven als nu. Waar zou hij toch zijn?

— Zal ik eens met de fiets in de buurt rondgaan?
vraagt paps.

Moeder knikt. Ja graag! En ze kijkt hem na als hij de straat uitrijdt. Even blijft ze nog staan. Ach, dat helpt toch niet, laat ze de tafel maar verder gaan klaar-
maken.

Na een half uurtje komt vader weer binnen. Eerst zegt hij niets.

Moeder ziet hem aan. Haar ogen vragen: Weet je iets?
Vader schudt zijn hoofd.

— Ik heb hem niet gevonden, zegt hij zacht. — Ik heb hem nergens gezien, nergens.

Maar dan vertelt hij, dat hij ook bij Gert thuis is geweest, bij de bakker.

— En wat zei Gert? vraagt moeder.

Vader antwoordt niet meteen.

— Nou, wat zei Gert? dringt moeder. En dan begrijpt ze, dat er iets ergs is en dat vader het haar moeilijk zeggen durft.

— Hij zei . . . dat Pieter vanmiddag . . . niet op school is geweest . . .

— Wat?!! Niet op school geweest?? En hij is hier goed op tijd vandaan gegaan, naar school!!!

— Ja, Gert heeft hem wel gezien vóór schooltijd. En toen heeft hij hem nog geroepen, omdat het tijd was. Maar Pieter is niet gekomen . . .

Moeder weet niet meer wat ze zeggen moet.

Pieter! Wat zou er met Pieter zijn?!

Ze valt neer op een stoel. Haar schouders schokken, zó snikt ze, die mam van Pieter.

Stil staat vader bij haar. Hij slaat een arm om haar heen.

— Kom, zegt hij zacht. — Laten we toch maar vast gaan eten. Dan kunnen we intussen bepraten wat we moeten doen.

Maar moeder schudt haar hoofd. Nee, ze kan niet eten. Pieter! Er is iets met Pieter! Iets ergs, vast!

Vader denkt na. En dan besluit hij om naar de politie te gaan.

Moeder knikt, met tranen in haar ogen. Spreken kan ze niet. Ja, dat is wel het beste, vindt zij ook. Politie-mensen zijn zo knap. Ze weten bijna altijd voor alle moeilijkheden een oplossing.

Op het politiebureau vertelt vader alles aan de inspecteur.

Die luistert met een ernstig gezicht.

— Meneer, zegt hij, — we zullen ons best doen. We zullen alles doen wat we kunnen om uw zoontje te vinden. Maar eerst wil ik nog even het rapport van vandaag doorkijken. Misschien staat daar iets in wat ons helpt. Wie weet!

In het politierapport staat alles wat de agenten die dag hebben meegemaakt, en ook of er ergens een ongeluk is gebeurd. Daaraan denkt de inspecteur nu. Want het is wel eens meer voorgekomen, dat er na zo'n ongeluk een kind naar het ziekenhuis moest worden gebracht en dat niemand wist wie het was. Dan kwamen later de ouders ongerust naar het bureau, omdat hun jongen of meisje niet thuisgekomen was.

Maar nee, zo iets is er vandaag niet geweest.

— Gaat u maar naar huis, meneer, zegt de inspecteur.

— Dan kunt u bij uw vrouw blijven, want die zal wel vreselijk ongerust zijn. En wij zullen meteen beginnen te zoeken.

In het bos is het altijd een beetje vroeger donker dan in de stad. Dat komt door de bomen. Die staan met hun grote kruinen het licht zoveel mogelijk op te vangen. Dan blijft er voor de grond maar weinig over.

Het wordt koel in het bos. De zon schijnt immers niet meer, want het is avond.

Op een plekje onder hoge dennebomen, op zachte, groene moskussentjes, ligt een kleine jongen, een kleine, domme Pieter. Hij slaapt nog steeds.

Er komt een nieuwsgierig kevertje aangevlogen. Dat kevertje gaat zitten op Pieters wang. Het kruipt naar zijn neus, erom en er overheen. Pieter wrijft over zijn gezicht, want het kriebelt zo. Het kevertje wordt bang van die hand. Vlug zoekt hij een schuilplaats. Ja, daar! Een holletje! Rroetsj! Erin!

Maar dat holletje, dat holletje is Pieters neus!

Nu kriebelt het daarbinnen, zó erg! Pieters mond gaat open: Hatsjie!! Hatsjoe!!!!

Pieter niest en het kevertje schiet met een boogje het neusgat uit. Angstig slaat het zijn vleugeltjes uit en vliegt er gauw vandoor. Was me dát een avontuur!

Maar Pieter is wakker geworden. Zijn ogen gaan open. Hij knippert ermee, heel verbaasd. Boven hem bewegen donkere blaadjes in een zachte wind. Verder is het stil, heel stil. Hij voelt, dat hij het koud heeft. Hul Pieter rilt in zijn dunne bloesje.

Dan vliegt hij overeind! Waar is hij?

In het bøs? Hoe kàn dat?!

En dan weet hij alles weer: van de warmte, van de school waar hij naar toe moest, van het bos waar hij zo graag heen wilde...

O, wat is hij dom geweest. Hoe kòn hij toch zo raar

doen?! Waarom is hij toch niet naar school gegaan? Ja, hij wilde wel graag het bos in, maar . . .

Pieter begrijpt het niet. Hij snapt er niks van. Hij begrijpt zich zelf niet meer. Wat dom, wat dom! Hoe heeft hij toch zo kunnen doen!

Pieter kijkt rond. Vanmiddag, toen hij hier ging liggen om naar het eekhoorntje te kijken, toen was het nog licht. Nu is het donker. Dus dan is het avond! Heeft hij dan al die tijd hier liggen slapen? Ja, dat moet wel. Maar wat zal mam ongerust zijn en paps!

Hij moet naar huis! Meteen!!

Pieter springt op. Waar is hij ook weer vandaan gekomen? Waar is nu het pad? Die kant op? Of . . . nee . . . daar misschien? Hij weet het niet meer precies. Wacht, hij gelooft, dat hij langs die lage, brede struik gekomen is, aan de andere kant. Als hij in die richting loopt, komt hij vast wel op het bospad.

Hij rekt zich eerst nog even uit. Nu pas voelt hij hoe stijf hij is. Dat komt natuurlijk van het liggen op de grond. En hij heeft zo'n honger! Zijn maag rommelt ervan. Hij is zo koud! Hu! Hij rilt. Gauw voortmaken! Pieter holt naar het pad.

Het pad? Hij blijft staan. Nee, hier is geen pad. Dan is hij de verkeerde kant uit gegaan. Pieter draait zich om. Dan maar dáár proberen. Maar als hij een poosje gelopen heeft, is hij er nõg niet. Hij staat stil.

Pieter begrijpt, dat hij verdwaald is. Hij wordt bang. Hij weet de weg niet meer. Wat moet hij nu doen?

Pieter is heus een dappere jongen. Echt waar. Maar verdwaald zijn en dan 's avonds in een donker bos, dat is toch wel heel erg. Hij is helemaal alleen en het wordt steeds donkerder. Hij kan steeds minder zien.

En dan bedenkt hij toch wat. Als hij nu gewoon recht-uit gaat lopen, dan komt hij vast wel een keer op een bospad uit. Er zijn hier veel paden, weet Pieter. Vooruit! Proberen maar.

En daar gaat hij. De grond is erg ongelijk. Met zijn voet botst Pieter soms tegen een hoge graspol aan. Af en toe slaan hem de takken in zijn gezicht.

Au! Zijn been! Oei, wat doet dat gemeen zeer . . . Hij blijft staan en zet zijn tanden op elkaar. Hij heeft zich lelijk gestoten. Waaraan? Pieter bukt zich. O, hij ziet het al. Het is die dikke, afgebroken tak onder aan een struik, vlak bij de grond. Hij blaast met dikke wangen op zijn vuist. Na een poosje is de pijn wat gezakt, maar er komt nu een dikke bult op zijn been. Hij loopt weer verder, een beetje mank. Hij zal proberen nog wat beter uit te kijken. Stel je voor, dat hij zich nog eens zo stoten zou! Maar hoe hij ook loopt, hoe hij ook in het donker tuurt, er komt geen voetpad. En Pieter wordt zo moe, zo moe . . .

Maar dan opeens!

Ja! Toch! Pieter voelt dat de grond anders is. Niet meer zo hobbelig. Voor de zekerheid tuurt hij nog eens scherp naar beneden. Ja, dit is zand, stevig zand. En er is een karrespoor! Ja! Dit is een bospad! Gelukkig!!

Maar . . . welke kant moet hij nu op?

Ja . . . hoe moet hij dat nu weten . . .

Nou vooruit, hij zal maar naar rechts gaan. In ieder geval komt hij dan wel ergens terecht.

Pieter loopt weer verder. Het gaat wel vlugger nu. Maar het is zo donker geworden, pikdonker. Eerst is er nog een beetje schijnsel geweest van de maan af en toe. Maar er zijn donkere wolken gekomen. Dikke wolken, die nóg steeds dikker worden.

De wind is gaan liggen, helemaal. Niets hoor je meer in het bos. Alleen de stappen van Pieter, die stevig doorloopt.

In de verte rommelt het zacht. Nog eens.

Even suist er een windje door de bomen, hoog bovenaan. En dan begint het te tikken. Eerst zachtjes, maar steeds harder en steeds meer, óveral. Het regent!

Het gaat waaien ook!

Plotseling is het heel erg licht in het bos! Meteen is het weer donker en dan klinkt een felle slag!! Boven uit de hemel! Het onweert! Het regent! Het giet, nee, het plénst!!

Pieter is al kletsnat. Zijn bloesje, zijn broek en zijn kousen zijn doorweekt. Wat moet hij doen? Hij is radeloos. Nee, voor dat onweer zelf is hij niet zo heel erg bang. Maar hij wordt zo naar van de kou, nu zijn kleren helemaal nat zijn.

Hij houdt stil onder een dikke beukeboom. Daar is het nog een beetje droog. Hij drukt zich tegen de stam aan. Paps heeft wel eens gezegd, dat hij bij onweer juist niet onder een boom moet gaan schuilen. Maar hier zijn overal bomen. Waar hij ook staat, hij is steeds onder een boom. Pieter rilt weer. Hu!, die natte kleren. En als mam dit eens wist . . .

Maar mam is thuis en ze mist hem natuurlijk. Ze weet niet, waar hij is. En ze zal heel, héél ongerust zijn en paps ook. Pieter wil naar ze toe, naar huis, ó, zo graag!

Maar ... hij weet niet meer hoe hij bij hen moet komen ...

Mam!

Er komen tranen in Pieters ogen. Hij staat maar te rillen van de kou en hij denkt aan zijn lekkere, warme bed thuis, op zolder onder het pannendak.

Het gaat al maar harder regenen en het onweer wordt steeds erger. Achter elkaar schieten de bliksemstralen door de lucht. Ze geven zoveel licht, dat je telkens heel ver door het bos kunt kijken. Dan zie je even alle bomen heel duidelijk, heel scherp, en meteen is het weer stikdonker, zwart gewoon.

Maar wat is dat?! Daar!!

Pieter wacht tot er weer een lichtstraal komt.

Ja! Hij heeft het goed gezien! Daar staat een huisje, tussen een paar kleine berkebomen en half achter struiken, een klein huisje! Pieter rent onder de hoge beuk vandaan. De regen kletst op hem neer. Hij hijgt. Hij moet goed oppassen om niet te struikelen. Loopt hij nu in de goede richting?

Wéér licht het. Ja! Daar is het! Het is écht een huisje. Vlakbij is hij nu. Aan één kant is het open. Eigenlijk is het een hutje. Er zit een rieten dak op. Pieter holt naar binnen, hijgend staat hij stil. Brr, wat is het hier donker! Boven hem ritselt de regen in het riet van het kleine dak. Bij het bliksemlicht kan Pieter nu en dan even rondzien. Daar, aan de muur, daar staat een bank, een brede. Hij gaat zitten. De wind waait om het hutje heen, juist aan de dichte kant. Hierbinnen is geen wind, geen zuchtje. En er is ook geen regen. Hier kan Pieter veilig wachten tot dat vreselijke onweer voorbij is.

Wat zou het eigenlijk voor een hutje zijn? Waarvoor

zou het hier staan? Misschien voor wandelaars, die eens willen uitrusten? Ja, dat zou best kunnen.

Pieter is moe, zo moe. En hij voelt zich zo naar. Hij gaat op de bank liggen, op zijn buik en met zijn armen onder zijn hoofd. En dan begint hij weer te huilen. Hij schokt en schudt ervan, zo snikt hij. Hoe moet hij ooit weer thuishkomen? En aldoor moet hij maar denken aan vader en moeder, die niet begrijpen waar hij toch blijft. — Mam! snikt hij. Maar ze kan hem niet horen. Hij ligt hier, op de harde bank in het bos. Thuis wordt hij altijd zo lekker ingestopt. Als hij in bed gekropen is, komt moeder altijd even kijken en vader ook, wanneer die thuis is, tenminste. Vader is ook vaak op reis. En dan buigen ze zich over hem heen en mam vraagt: — Heb je al gebeden? Dan knikt Pieter, met glanzende ogen. Natuurlijk!

Gebeden . . .?

O, maar waarom zal hij nú niet bidden? God is toch ook hier!

Pieter vouwt zijn handen. Hij bidt. Hij praat met de Here Jezus. Alles vertelt hij, alles. Van vanmiddag, dat het zo warm was, zo heet, dat hij niet naar school is gegaan en dat hij toen naar het bos gelopen is. Hij zegt alles. En terwijl hij dat doet, wordt Pieter rustig van binnen. Want hij weet, dat de Here Jezus luistert en dat het nu allemaal wel goed zal komen. Vanzelf houdt het huilen op en na een poosje bewegen ook Pieters lippen niet meer. Stil ligt hij op de bank, nog steeds voorover. Pieter slaapt. Door alle vermoeienissen is hij ingeslapen, die Pieter.

Hij merkt niet, dat de regen buiten minder wordt en dat het onweer wegtrekt. Hij hoort ook niet, dat er heel in de verte een hond blaft. En hij weet er niets van, dat er in de omtrek van de stad mannen lopen, grote, sterke mannen. Wat zouden die doen?

Zij zoeken naar een kleine jongen, die vanmiddag niet is thuisgekomen. Politie mannen zijn het. Sommigen hebben honden bij zich. Ze zoeken maar, ze zoeken in alle hoeken en gaten. Ginds, bij een boerderij, kijken ze in de hooiberg. Die jongen zou daar best in kunnen liggen slapen. Ergens anders duwen zij het hoge gras boven een smalle greppel op zij. Stel je voor, dat die domme jongen daar ingevallen is . . . Aan de andere kant van de stad tuurt een agent in de sloot. Als . . . als die arme kerel nou eens in het water is geraakt . . . O, de agent moet er niet aan denken. Wat zou dat vreselijk zijn. Hij denkt aan zijn eigen kleine jongen, maar die ligt veilig thuis, in bed.

Vier agenten zijn met een politieauto de kant van het bos op gegaan. Eerst hebben ze gezocht in dat grote, vlakke veld, vóór het bos. Maar daar hebben ze niets gevonden. Daarna hebben ze even samen gesproken. Tja, hoe konden ze nu het beste doen? Het is een moeilijk karwei om zo'n bos goed te doorzoeken. Maar ze hebben hun tijd niet lang verpraat. Ze zijn maar ergens begonnen.

Langzaam trekken ze nu het bos in. Ze lopen een eindje uit elkaar, maar zo, dat ze elkaars lantaarns kunnen zien. Dan hoeven ze niet bang te zijn, dat ze iemand kwijtraken. Ja, want stel je voor, dat een politiemann zelf zou verdwalen. Dat kan toch ook!

Eén agent weet de weg. Dat is een grote, dikke man.

Die heeft vanmiddag een kleine jongen zien lopen in de stad, toen de scholen al begonnen waren. Toen heeft hij gedacht: wat een domme jongen is dat. Die is vast te laat voor school. Daarom loopt hij zeker zo vlug. Maar nu, nu denkt de agent, dat het Pieter is geweest. Vast! Want Pieters vader heeft verteld wat voor kleren zijn jongen aan had. Een ruitjesbloes en een grijze broek. En zo zag die jongen vanmiddag er ook uit. Voorzichtig lopen ze door het bos. Met hun lantaarns schijnen ze overal. Tussen de struiken en daarachter, en in kuilen.

Ze hebben ook een hond bij zich, een grote, flinke hond. Het is een heel knappe hond. Caro heet hij. Caro is op de politiehondenschool geweest, daar heeft hij veel geleerd. Ja, Caro is ècht een politiehond. Hij loopt maar rond, heen en weer, voor de mannen uit. En die kijken maar, ze zoeken maar door, samen met Caro. Want, weet je, al moet het de hele nacht duren, ze willen die kleine, domme jongen vinden. Ze willen hem thuisbrengen bij zijn vader en moeder, die zo ongerust zijn.

Opeens! Daar gaat Caro er vandoor! Hij rènt voor de agenten uit, tussen de bomen door, onder struiken langs! Ze kunnen hem niet bijhouden, zó hard gaat het! Ze horen Caro blaffen, in de verte. Opgewonden klinkt het en blij! Caro roept hen. Kom dan! blaft hij. Kom dan toch!! Waf!! Hier heb ik iets gevonden Dat is vast wat jullie aan het zoeken zijn! Kom dan toch!! Waf, waf!! Kòm dan!

Ja ja, ze komen al! Die grote mannen kunnen toch niet zo gemakkelijk overal tussendoor als Caro. Ho ho! Ja ja! We komen!

Waf!! roept Caro. Hfer moeten jullie heen!
Hij heeft een klein huisje gevonden, een hutje. En daarin... Waf waf!!... daarin, op een bank... Waf waf!!!... daar ligt een jongen, een kleine jongen. Daar ligt Pieter...

P ieter droomt. Hij droomt, dat er een hond erg hard blaft. En die hond komt naar hem toe. Hij blaft steeds harder. Waf!! Zo hard, dat Pieter er wakker van wordt! Pieter kijkt om zich heen, heel verbaasd. Hij kan niet veel zien, het is zo donker. Waar is hij?! Hij ligt niet in bed! O... wat was er ook weer...? O ja, de regen, het onweer... de hut...

Waf!! blaft Caro.

Maar wat wil die hond!? Is het een droomhond? Nee, een echte hond is het!

Waf waf!!

Zou het een valse hond zijn?! Angstig drukt Pieter zich tegen de houten wand van de hut aan. Maar dan kan hij nog net flauw onderscheiden, dat het dier kwispelt met zijn grote pluimstaart. Gelukkig! Dan is hij dus blij. En dan... dan zijn er voetstappen op de zachte, natte bosgrond, buiten. De hond blaft nog harder!

— Ja ja, gromt een zware stem. — De baas komt al, Caro! Stil maar!

Pieter gaat overeind zitten. Met grote ogen kijkt hij naar de open kant van de hut. Daar is iemand! Een man met een bromstem, maar het is een vriendelijke brom-

stem, dat hoor je zo maar! Oh, zou hij Pieter willen helpen? Als dat eens waar was . . .

Er komt een grote man het hutje binnenstappen. Hij is zó groot, dat hij zich bukken moet, anders stoot hij zijn hoofd. Hij heeft een zaklantaarn en daar schijnt hij mee in Pieters gezicht. Pieter knijpt zijn ogen ervoor dicht.

— Ha! zegt de bromstem. — Ha! Goed zo, Caro! Dat is vast die drommelse aap, die we zoeken.

Er komen nog meer mannen binnen. Het zijn er nu vier bij elkaar.

— Zo, rekel! zegt er een. En de anderen zeggen ook rare dingen. Maar ze zijn helemaal niet boos! O nee! En . . . en ziet Pieter het goed . . .? Ja! Ze hebben zwarte jassen aan met glimmende knopen, en ze dragen laarzen en petten . . . Het zijn politiemannen! Nu hoeft Pieter niet meer bang te zijn! Nu komt alles goed!

— Ben jij Pieter? vraagt de grote, dikke agent. Pieter knikt.

— Ja meneer, zegt hij zacht.

En dan . . . dan begint Pieter te huilen, te húilen . . .!

En daar komt die grote, dikke agent naast hem zitten op de bank en hij trekt Pieter op zijn schoot, zo maar.

— Wel, wel, wat ben jij koud, broemt hij. — Kom eens hier.

Hij doet zijn jas open en stopt Pieter er helemaal onder. Wat lekker warm is dat. Pieters hoofd leunt tegen zijn borst. Hier is het veilig.

Hij voelt een nattig gekriebel aan zijn ene been. Dat doet Caro; die staat vriendelijk aan hem te snuffelen. Caro kwispelt.

— Brave Caro! broemt zijn baas. — Je hebt goed ge-

zocht, hoor! Ja, en nou jij, aap van een jongen. Drommelse Pieter! Jij wilt zeker wel gauw naar huis!

— Ja, knikt Pieter heftig. — O ja, zó graag!

— Kun je lopen?

— Ja meneer, zegt Pieter en ineens rilt hij.

— Ach nee, bromt de agent weer. — Dat gaat toch niet. Je hebt geen jas en het is veel te koud geworden na dat onweer.

— Ik weet wel wat, zegt een andere agent. Die heeft een jonge stem en hij is ook niet zo groot. — Wikkel hem maar in mijn cape.

Een cape? Heeft een politieman een cape?

Ja hoor! Een hele grote, zwarte cape. En die gaat helemaal om Pieter heen.

O, maar nu kan hij nòg niet lopen, omdat hij anders over die lange, lange cape struikelt.

— Kom dan maar, zegt de brom-agent. En hij pakt Pieter op, net als een klein kindje. En zo wordt Pieter het bos uitgedragen op de arm van een reusachtige politieman.

Pieter slaat een arm om zijn nek en hij bedenkt, dat hij het nu nooit meer erg zal vinden om een cape te dragen. Want politiemannen doen dat ook!

Daar gaan ze, door het donkere, natte bos. Het druipt nog van de bomen en als de wind door de takken gaat, is het net of het even regent.

Voorop loopt Caro. Hij kwispelt maar en telkens kijkt hij om. Hij vindt, dat die mannen maar langzaam lopen, hoor. Af en toe blijft hij daarom maar even staan tot ze hem hebben ingehaald en dan gaat hij weer verder.

Midden op het bospad zit een haasje te knipogen tegen het licht van een politielantaarn. Caro stuift erop af!

— Hier Caro!! roept zijn baas.

Meteen komt de hond terug. Maar het haasje roetsjt al weg, de struiken in!

De grote agent, die Pieter draagt, bromt maar steeds tegen hem.

— Lelijke aap die je bent, om zo maar in het bos te gaan wandelen. Hoe haal je het in je hoofd!

Maar Pieter vindt het niets erg, want de bromstem klinkt zo vriendelijk, nèt of hij eigenlijk zeggen wil: ik doe nu wel zo lelijk, maar ik meen het niet zo erg, hoor! Helemaal niet. Want ik ben immers veel te blij, dat we je hebben gevonden!

Daar is het einde van het bos al. Ze zijn bij de grote weg.

Zo! En nu de auto in.

— De auto? vraagt Pieter verbaasd.

— Ja, ha ha!! Wat dacht jij dan! Ha ha!! Dacht je, dat wij helemaal gaan lopen naar het bos, net als domme jongens?! Ha ha!! Nee, wij rijden liever! Ha ha ha!!

En ja, daar staat een grote, glanzende politieauto in de berm naast de weg. Precies zo een als die altijd door de stad rijden. Soms loeien ze erbij en dan hebben ze haast. Dan moet alles op zij, dan moet iedereen wachten tot zo'n lawaaimaker voorbij is gestoven. Pieter heeft er vaak naar staan kijken. Eens, toen er zo'n prachtige auto stilstond aan de kant van de weg, kon hij er inkijken. Hij heeft toen zijn neus bijna tegen de ruitjes plat gedrukt.

Het portier gaat open en allemaal stappen ze in. Wat fijn is het hierbinnen. Pieter kijkt zijn ogen uit! Alles glimt zo mooi!

Hé! Wat doet die meneer daar voorin nu? Die pakt een dikke slang ergens vandaan en hij gaat erin praten. Hij vertelt, dat ze Pieter hebben gevonden en dat ze naar de stad komen.

Vragend kijkt Pieter naar de grote agent, die nu naast hem zit.

— Wat is dat, meneer?

— Dat is een mobilfoon, Pieter. Een moeilijk woord, hè?

Pieter knikt. Ja, erg moeilijk om te onthouden.

En dan vraagt de agent:

— Je weet zeker wel wat een telefoon is?

Ja, dat weet Pieter. Door de telefoon kun je praten met iemand die ver weg is, in een ander huis, en in een andere stad.

— Nou, dit is telefoon in een auto. Daardoor kunnen wij praten met het politiebureau in de stad.

— O, zegt Pieter, en hij zucht. Wat prachtig is dat! Hij wordt later ook politieman. Väst!

De auto rijdt zo lekker en zo hard.

Ineens ziet hij, dat ze al in de stad zijn.

In de stad!

Naar huis! O, als hij nu maar direct naar huis mag! Hij vraagt het aan de agent, met een smekend, zacht stemmetje.

— Wat dacht je dan! bromt die. — Natuurlijk! Jij gaat naar huis, meteen! Ik wil je niet langer bij me hebben! Maar zijn ogen lachen erbij.

Kijk, daar is de straat al! De straat waar Pieter woont.

Zzjtt!! Ze gaan de bocht om!

Daar is Pieters huis! Dáár, waar het licht brandt beneden. Er staat iemand voor het raam!

De auto piept een beetje als hij stopt.

Ze zijn er!

En daar gaat de voordeur al open! Wie komt er naar buiten rennen?! Mam! O, en paps! Allebei!! Ze zijn al bij de auto voordat het portier open is.

Pieter weet niet hoe gauw hij bij hen moet komen! Hij struikelt over de lange politiecape, waar hij nog steeds in zit.

Maar dan heeft vader hem al opgevangen!

— Paps!! snikt Pieter.

— Hier is die aap van een jongen, meneer! bromt de dikke agent.

Mam lacht en huilt tegelijk. Zij houdt Pieters hand vast.

En paps zegt niets. Die heeft Pieter stevig in zijn armen, terwijl hij hem naar binnen draagt. Paps is stil, heel stil. Hij veegt een keer over zijn ogen. En hij slikt maar.

Alle vier de agenten gaan mee naar binnen, natúúrlijk!

— U moet even een kop koffie drinken, zegt mam, en ze lacht tegen hen met tranen in haar ogen.

Binnen is nog een politieagent. Die is daarstraks komen zeggen, dat Pieter gevonden was in het bos en dat hij zou worden thuisgebracht.

En zo zitten ze allemaal in de kamer bij elkaar, in een kring. Pieter zit tussen paps en mam. De groten krijgen een kop heerlijke koffie en paps geeft de agenten een lekkere sigaar. Pieter heeft een kop hete soep in zijn beide handen. Hij geniet ervan, met kleine teug-

jes. Maar hij is wel wat bleek, die Pieter, zo moe is hij. En dan moet hij vertellen. Een agent schrijft alles op, want de inspecteur op het politiebureau wil natuurlijk weten wat er allemaal gebeurd is.

Mam schudt met haar hoofd, terwijl hij vertelt. Die Pieter toch! En paps zit maar te knikken. Die domme Pieter!

En Pieter vertelt maar, hij vertelt alles. Van de zon, die zo heet was, van het mooie verhaal van de juffrouw, dat hij zo naar het bos verlangde en . . . en dat het toen eigenlijk vanzelf is gegaan. Dat hij zo maar alles vergeten heeft, de school en zijn vriendjes. En dat hij maar gelopen heeft, tot hij in het bos was. Daar waren het boomklevertje en de bloempjes, de eekhoorn en het mos. Daar heeft hij geslapen en daar was hij de weg kwijt. Toen kwam er het onweer en toen vond hij de hut.

Als Pieter uitverteld is, blijft het een poosje stil.

— Jij bent een rare jongen! bromt dan de dikke agent.

— Pieter toch, Pieter toch! zegt mam.

En paps trekt hem stevig aan zijn haren.

— Nou, zegt die. — We zullen maar niet meer op je mopperen. Ik weet eigenlijk niet goed of je wel straf hebt verdiend. En als je het verdient, nou, dan heb je nu toch al genoeg gehad. Rare kerel van me! En hij wrijft nog eens flink Pieters pruik door elkaar.

— Mam! zegt Pieter zacht.

Ze buigt zich naar hem over.

— Wat is er, mijn Pieter?

— Mam, krijg ik brood? Ik heb nog zo'n honger!

Natuurlijk! En moeder loopt al naar de keuken. Dat ze dat nu toch vergeten kon, denkt ze. Maar het is ook

allemaal zo raar, zo vreemd nu. En zo blij! Ja, vooral blij!

De agenten staan op. Die moeten terug naar het politiebureau. Pieter geeft ze allemaal een hand.

— O! zegt hij dan verschrikt. — Waar is Caro?! Ik wil hem ook nog graag bedanken!

Caro is nog in de auto. Maar natuurlijk, hij moet even binnenkomen. En die Caro, die krijgt een lekker stuk worst, een heel groot, dik stuk. Nou, dat vindt hij lekker! Hap-schrok-hap!! Wèg is de worst! Op!!

— Dag Caro, zegt Pieter zacht. Hij aait hem over zijn kop en Caro wrijft even zijn snuit tegen Pieter aan.

Hoog uit de wolken, boven de grote, wijde stad, stroomt de regen omlaag. Het water drupt en druipt uit de lucht. De regen is overal.

Het is ochtend nu. Pieter is wakker geworden. Hij ligt lekker wat te soezebollen in zijn bed. Als hij een beetje méér wakker is, luistert hij naar de druppels op het dak. Dan denkt hij aan gisteren en aan vannacht. O, wat is dat allemaal naar geweest. Hij begrijpt nog niet hoe hij zó dom heeft kunnen zijn.

Maar nu, nu is alles voorbij. Gelukkig! Maar het warme weer is ook voorbij. En dat is toch wel een klein beetje jammer. Hoor maar, het regent.

Pieter moet denken aan dat ogenblik, voor ze naar bed gingen, vannacht. Toen hebben ze met elkaar de handen gevouwen, paps en mam en Pieter. En toen heeft paps gedankt, omdat God Pieter weer heeft teruggebracht. O, het was maar kort, dat danken. Paps kon ook zo moeilijk praten; dat is altijd zo als je heel, héél erg blij bent en dankbaar. Maar God weet ook van de woorden die je niet zeggen kunt. Die leest Hij in je hart . . .

En nu ligt Pieter heerlijk te soezen in zijn bed. Nooit, nóóit wil hij meer zo dom doen. Nooit! En hij dommelt maar en slaapt weer in. Want hij is nog zo moe van alles wat er gebeurd is.

En de regen, die druppelt maar steeds op het dak. Het water glijdt langs de pannen omlaag, de goot in. Het vloeit met zachte geluidjes naar de regenpijp. En daarin valt het, spetterde-sputterde-spåt! omlaag.

